

Ν. ΠΙΚΑΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

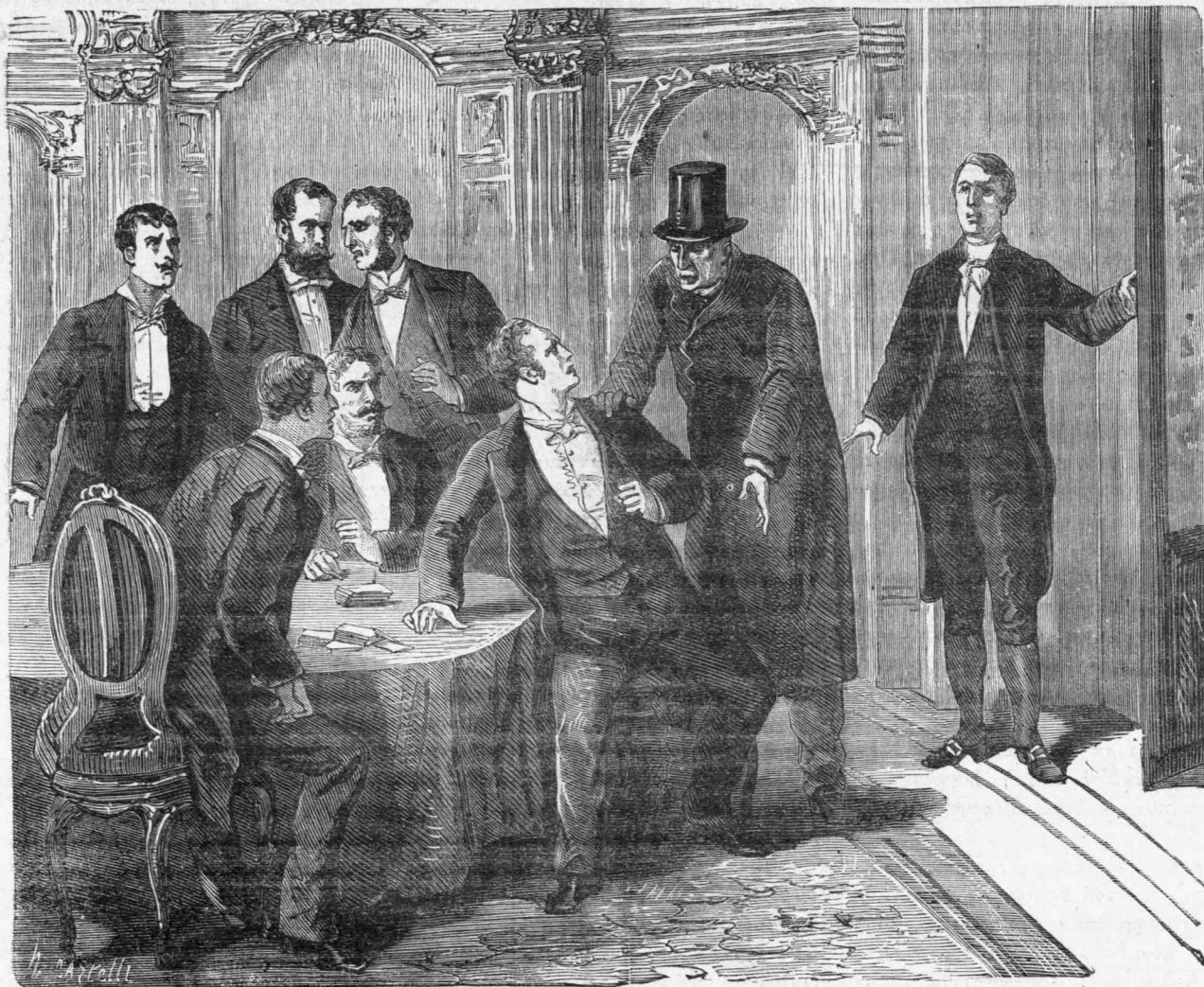
Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέρ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ, (συνέχ.) — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) Ὀυίλκη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ,
(συνέχ.)

ΣΤΗΛΑ ΣΥΝΔΡΟΜῆ
προκληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Ἡ μήτηρ σας ἀπέθανε δολοφονηθεῖσα! (Σελίς 355).

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ζ'

Ὁ Λαυρέντιος μόλις ἐφάνη ἐννοήσας τὴν πρόσκλησιν ἐκείνην. Ἠγέρθη καὶ ἠκολούθησε μηχανικῶς τοὺς δύο ἀνδρας. Ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἐφ' ὅσον ἐβάδιζον τὸν παρετήρει.

— Ἐλθετε, εἶπε, βοηθήσατέ μας νὰ ἐκδικήσωμεν τὴν μητέρα σας.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπεκρίθη. Ἄλλ' οὐδὲν φυσικώτερον τῆς νάρκης ἐκείνης μετὰ τὴν φοβερὰν συγκίνησιν, ἣν εἶχεν ὑποστή. Ὁ ὑπαστυνόμος, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν ἂν ἦτο δυνατὸν ὁ νέος ἐκεῖνος νὰ συλλάβῃ καὶ ἐκτελέσῃ παρόμοιον κακούργημα· ὁ υἱὸς ἐκεῖνος νὰ δολοφονήσῃ τὴν μητέρα του; Πρὸς τίνα σκοπὸν; Ὁ Μοῦλ τὸ ὑπέδειξε πρὸ μικροῦ σαφέστατα: διὰ νὰ πληρώσῃ χρέη τινά, ὅπως ἐξακολουθήσῃ βίον ἄσωτον καὶ ἀνευ χαλινοῦ. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο πολὺ. Δὲν εἶχε χαρακτηριστικὰ ἀθλίου δολοφόνου· τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν ὠραῖα, κανονικὰ καὶ τὰ πάντα ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ ἐκείνῃ ἐδήλουν τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν νοημοσύνην. Τί ὑπῆρχε τέλος εἰς τὸ παρελθὸν αὐτοῦ, ὅπως δικαιολογήσῃ τοιαύτην ὑπόνοιαν; Μέχρις ἡλικίας εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν εἶχε διέλθει βίον ἀμεμπτον πλησίον τῆς μητρὸς του, ἧς ὑπῆρξεν ἡ παρηγορία καὶ τὸ καύχημα. Ἦτο τακτικὸς καὶ ἐργατικὸς· μετ' ἐπιμελείας δὲ ἐξαιρέτου, εἶχε περατώσει πρὸ μικροῦ τὰ νομικά. Παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ τρόπος νὰ βადίσῃ τις πρὸς τὸ ἔγκλημα. Ἐἶνε ἀληθὲς ὅτι πρὸ τριῶν ἐτῶν τὰ πάντα εἶχον μεταβληθῆ, ἀλλ' ἔπρεπε ἐκ παρεκτροπῶν τινῶν, ἀξιωμαμπτων ὅπως δὴποτε, νὰ ἐξαγάγῃ τις συμπέρασμα τοσοῦτω ἀπαίσιον;

Αἱ σκέψεις αὗται συνεσωρεύοντο ταχισταί ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ ὑπαστυνόμου. Συγχρόνως ἀνεμιμνήσκετο τῆς στάσεως τοῦ Λαυρεντίου, καθ' ἣν στιγμὴν εἶχε προυνευσθῆ εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ὅτε ἐρρίφθη κλαίων ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς μητρὸς του.

— Τίποτε προσπεποιημένον εἰς ὅλα αὐτά, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν· ἡ ὀδύνη ἐκείνη ἦτο ἀληθὴς καὶ τὰ δάκρυά του εἰλικρινῆ.

Καὶ τὰς πρώτας ἐκεῖνας λέξεις, αἵτινες διαφυγοῦσαι τοῦ στόματος τοῦ Λαυρεντίου τὸν ἐπηρέασαν τοσοῦτω παραδόξως, ἐξήγει ἤδη ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Εἰς δολοφόνος, ἐσκέφθη, θὰ ἐπροφυλάσσετε καὶ δὲν θὰ ἔλεγε αὐτά.

Ἐν τούτοις εἶχον ἤδη καταβῆ εἰς τὸν κῆπον.

Παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ πλυντηρίου, ὁ

Μοῦλ ἐπανέλαβε λεπτομερῶς τὴν περιγραφὴν τῆς ἀναβάσεως καὶ συγχρόνως παρετήρει τὸν Λαυρέντιον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ ἐπροδίδετο.

— Οὐδὲν εὐκολώτερον, ἔλεγε, νὰ ἀναρριχηθῆ τις ἐπὶ τοῦ παραθύρου αὐτοῦ, νὰ ἀνοίξῃ τὰς κιγκλίδας, ν' ἀνυψωθῆ καὶ πηδήσῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον· τὴν ἐργασίαν αὐτὴν πρὸ μικροῦ ἐπανέλαβα ἐγώ, ὁ ὁποῖτος εἶμαι γέρον, πολὺ περισσότερον νέος, ὑψηλός, εὐστροφος, ρωμαλέος...

Καὶ ὀμιλῶν οὕτω ἐξήταζε τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἔμενεν ἀπαθής, περιλύπος καὶ ἀδιαφορῶν.

— Ἄν αὐτὸ εἶνε παιγνίδι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μοῦλ, οὐτινος αἱ ὑπόνοιαι ἤρξαντο κλονοῦμεναι, ὁμολογῶ ὅτι παίζεται θαυμασίως. Ἄλλ' ἂς προβῶμεν μέχρι τέλους.

Ἀπεκάλυψε τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν, ἅτινα εἶχεν ἤδη δεῖξει τῷ ὑπαστυνόμῳ.

— Παρατηρήσατε! εἶπεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λαυρέντιον, ἂν παρετήρει ἀσκαρδαμυκτί, ὁ δολοφόνος ἀφήκε τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν του καὶ δὲν θὰ διαφύγῃ!

— Εἶθε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος στενάζων.

Οὐδὲ μὴς τοῦ προσώπου του ἐκινήθη. Ἐν τούτοις ὁ Μοῦλ ἐνόμισεν ὅτι ὁ Λαυρέντιος προσεποιεῖτο, διότι δὲν ἔσπευσε νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἔχνη.

— Πλησιάζατε λοιπὸν, τῷ εἶπε, καὶ παρατηρήσατε καὶ σεῖς πόσον εἶνε ζωηρὰ καὶ εὐδιάκριτα.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος χωρὶς νὰ κινήθῃ.

Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Μοῦλ ἐπανῆλθον ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἰσχύϊ.

— Ἄν σκοπεύης νὰ μᾶς ἀρνηθῆς τὴν σύγκρισιν; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μοῦλ, ἡσύχασε, παιδί μου, δὲν θὰ βραδύνω νὰ σοῦ τὴν ἀποσπᾶσω.

Διέτρεξαν τὸν κῆπον. Ὅτε διήρχοντο πρὸ ἀνδῆρου ποτισθέντος ἀπὸ τῆς προτεραιίας, πιθανῶς ὑπὸ τῆς δυστυχοῦς Μαριέττας, ὁ Μοῦλ ὠλίσθησε καὶ συνεκρούσθη μετὰ τοῦ Λαυρεντίου.

— Ἀνεπιτήδειος ποῦ εἶμαι, ἀνέκραξε. Σὰς ζητῶ συγγνώμην... Νομίζω ὅτι ἐστραγγυλλοθῆν. Ἐξακολουθήσατε, παρκαλῶ, τὸν περίπατον μόνος.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ὡς πρόσκαιρος, ὅπως μείνῃ ὀπίσω. Ὁ ὑπαστυνόμος, ὅστις ἐγνώριζε τὸν Μοῦλ καὶ ὑπέθετεν ὅτι τὸ γεγονός ἐκεῖνο δὲν ἦτο τυχαῖον, ὠδήγησε τὸν Λαυρέντιον, καὶ τοὺς συνοδεύσαντας αὐτοὺς περιέργους, εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου. Ὅστις ἐξ αὐτῶν ἤθελε στραφῆ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν Μοῦλ κύπτοντα πρὸ τοῦ ἀνδῆρου, εἶτα μετὰ μίαν στιγμὴν ἐπανερχόμενον πρὸ τοῦ πλυντηρίου καὶ κύπτοντα ἐκ νέου... Τὴν φορὰν αὐτὴν, ὅτε ἠγέρθη, ἡ ὄψις του εἶχεν ἐκφρασιν ἀγρίας χαρᾶς καὶ θριαμβοῦ.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πλῆθος προσποιούμενος βῆμα χαλόν. Ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός, ὁ δὲ Μοῦλ ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς ἀπαρτήρητον

σημεῖον, ὅπερ ἐδήλου: «Δὲν ἠπάτηθην, εἶνε αὐτός».

Ὁ ὑπαστυνόμος ἀνεσκίρτησε καὶ πλησιάζων τὸν Μοῦλ μετὰ ζωηρότητος:

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς; Εἶσαι βεβαίως, ἠρώτησε χαμηλοφώνως.

— Βεβαίως! εἶπεν ὁ Μοῦλ διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου καὶ μετὰ φρικώδους μειδιάματος· καὶ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του ἀνεπίστοποίησε τὸ κακούργημα δὲν θὰ ἤμην βεβαιότερος.

— Λοιπὸν, εἶνε τὸ αὐτὸ ποδάρι;

— Ἄ-πα-ράλ-λα-κτον, εἶπεν ὁ Μοῦλ τονίζων ἐκάστην συλλαβὴν· δὲν ὑπάρχει παραμικρὰ διαφορὰ· πέντε καρφία εἰς τὴν πτέρναν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τεθειμένα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἀμφιβάλω· ὁ βαρυαλγῆς υἱὸς τῆς πρωίας, εἶνε ὁ δολοφόνος τῆς παρελθούσης νυκτός.

— Σιωπῆ! οὐδὲ λέξιν... οὔτε σημεῖον, ἐννοεῖς; Ἄς νομίζει ἑαυτὸν ἐκτὸς πάσης ὑπονοίας... θὰ συλληφθῆ εὐκολώτερον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκοντο παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν Στεφάνων.

— Προφανῶς ἀπὸ ἐδῶ ὁ δολοφόνος ὑπερεπήδησε τὸν τοῖχον, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Καὶ ἂν δὲν ἐξέδαρε τὰς χεῖρας, τοῦλάχιστον τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων του θὰ ἐτίθει, προσέθηκεν ὁ Μοῦλ δεικνύων τὸ ξύσιμον καὶ τὴν βλάβην τῆς ἀμμοκονίας. Συγχρόνως δὲ ἔρριπτε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων τοῦ Λαυρεντίου.

Ἄλλ' οὗτος οὔτε κίνημα οὔτε σημεῖον τι ἔκαμε.

Ἐφάνετο ὅτι πάντα ταῦτα τῷ ἦσαν ἀδιάφορα. Ἐνώπιον τῆς στάσεως ἐκείνης ὁ ὑπαστυνόμος ἠπίσται ἐνδομύχως εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ Μοῦλ. Μετ' ὀλίγον ὁμοίως τοῦτο ἦν ἀδύνατον.

Ἦκολούθουν τὰ ἔχνη τοῦ δολοφόνου ἐπὶ τοῦ πεπατημένου ἐδάφους. Αἴφνης εἰς τῶν παρεστώτων ἀνέκραξε:

— Τί λάμπει ἐκεῖ εἰς τὰ χόρτα; . . . ἔν κομβίον περιχειριδίου.

Ἐκυψε καὶ πλησίον πυκνῶν τινῶν θάμνων ἀνέλαβε δύο σφαιρίδια ἐκ μαλακίτου, περιδετα διὰ χουσοῦ καὶ ἠνωμένα διὰ μικρᾶς ἀλύσσου. Ὁ ὑπαστυνόμος ἔλαβε τὸ ἀντικείμενον καὶ προσελθὼν πρὸς τὸν Λαυρέντιον παρουσίασεν αὐτό. Οὗτος ἐξῆλθε τέλος ἐκ τῆς ἀπαθείας, εἰς ἣν ἐφάνετο καταφυγῶν, καὶ ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἰδικόν μου, εἶπεν.

— Ἄ!

— Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Ἐσχάτως παρετήρησα ὅτι τὸ κομβίον αὐτὸ ἔλειπε καὶ ὑπόπτεισα τὸν ὑπηρετήν μου. Ἄλλ' ἀπορῶ πῶς ἔχασα τὸ κομβίον εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κήπου, εἰς τὸν ὅποιον πρὸ πολλοῦ δὲν ἦλθον.

— Θὰ τὸ ἐλησμονήσατε, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, οὐτινος εἶχε ἤδη πλέον σχηματισθῆ ἡ πεποίθησις.

— Πιθανῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀταράχως, ἀλλ' ὅπως δὴποτε αὐτὸ εἶνε παράδοξον.

Καὶ ὁ Μούλ ἐπίσης εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησίν του. Ὁ Λαυρέντιος ἦν ὁ δολοφόνος, καὶ τοῦτο ἦτο καθαρὸν ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὅμως τὸ γεγονός τοῦτο ἐξ οὐ ἀνέλαμπε νέα ἀποδείξεις τὸν ὠθησε νὰ καταβιάσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ συσπᾶσῃ τὰς ὀφρῦς. Τίνα λοιπὸν εἶχεν ἐνώπιόν του; Πῶς! ἐνώπιον ἐνδείξεως τοσοῦτον βαρείας καὶ ὅλως τυχαίως ἀνακαλυφθείσης, οὐδὲν σημεῖον τρόμου, ἀγανακτήσεως, ἐκπλήξεως δὲν τὸν προδίδει! Τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο, ὅπερ τὸν ἐνοχοποιεῖ καὶ δύναται νὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν ἀποκοπὴν τῆς κεφαλῆς του, τὸ παρατηρεῖ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου τρόμου, καὶ ἐλυσίως, ἄπλως τὸ ἀναγνωρίζει;

— Τοῦτο ὅπωςδὴποτε, ἔλεγε καθ' ἐαυτὸν ὁ Μούλ ἔχει ἰσχύν τινα ἐν τούτοις θὰ τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι θὰ εὐρισκόν εἰς τὴν οἰκίαν του τὸ ἕτερον κομβίον, ἡ ἄρνησις θὰ τὸν κατέστρεφε. Ἀλλὰ κοινὸς τις δολοφόνος δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ προσθέσῃ: « Ἄ! ναί, ἐνθυμοῦμαι, ἦλθον πρό τινος καιροῦ εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κήπου... » ἐκεῖνος δὲν λέγει τοῦτο, ἀλλὰ: « νομίζει ὅτι πρό πολλοῦ δὲν ἦλθεν ἐδῶ... τοῦτο φκίνεται παραδόξον... Ἐν τούτοις εἶνε δυνατὸν. »

Καὶ ὁ Μούλ ἐννοῶν ὅτι εἶχεν ἐνώπιον του τύπον εὐσταθείας καὶ προσποιήσεως, ἐπιθύριζε:

— Φαντάσου λοιπὸν τί θὰ εἶνε ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων;

Ἐφοβεῖτο καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ἀποστολὴν του. Ἀποδείξεις; Εἶχεν ἤδη καὶ βεβαίως συνέλεγε καὶ ἐτέρας. Ἀλλ' ἐκ πείρας ἐγίνωσκεν ὅτι ἂν ἐνοχοὶ τινες ἀποκαλύπτονται ὡς ἐξ εὐχαριστήσεως, ἄλλοι ὅμως ἔχουσι τοσαύτην ἐφ' ἐαυτῶν ἰσχύν καὶ τόσον καλῶς γυνώσκουσι νὰ ἐπιβιβάλλωνται πρὸς τοὺς δικαστάς των, ὥστε αἱ βαρύτεραι ἀποδείξεις δὲν ἀρκούσιν ἐνίοτε πρὸς καταδίκην. Μὲ ἕνα ἐκ τούτων εἶχε νὰ παλαίσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῶν σκέψεων του.

Εἰς ἐκ τῶν κλητῆρων, μείνας ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἦλθε ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἡ Μαριέττα συνῆλθε καὶ ἠδύνατο ἀναμφιβόλως νὰ ὀμιλήσῃ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Μούλ ἀνακουφιζόμενος. Δόξα τῷ Θεῷ. Εἰσέλθωμεν τάχιστα.

Καὶ παρέσυρε τὸν ὑπαστυνόμενον καὶ τὸν Λαυρέντιον.

Η'

Ἴδου τί κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἶχε συμβῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι πλείστοι γείτονες εἶχον εἰσέλθει μετὰ τῆς ἀστυνομίας. Μία ἐκ τῶν ἔξεων τοῦ Μούλ εἰς παρομοίας περιστάσεις ἦτο νὰ μὴ ἐμποδίσῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸ πλῆθος, ἀλλ' ἄπλως μόνον νὰ τὸ περιορίσῃ· πολλὰκις εἶχε συλλέξει πολυτίμους πληροφορίας ἐκ τῶν ὀμιλιῶν, αἵτινες ἀντηλάσσοντο.

Ἐνταῦθα, μεταξὺ τῶν προνομιούχων περιέρχων, εὐρίσκετο καὶ ἡ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου Πελωδά, ἡ νέα ἐκεῖνη, ἡ-

τις εἶχεν ὑποδείξει τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν τοῦ Λαυρεντίου, γνωρίζομεν δὲ ἀντὶ ποίου σαρδωνικοῦ βλέμματος ὁ Μούλ τὴν εἶχεν ἀμείψει. Ἡ Πουλχερία, ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν αἰσχύνην της, ἐδιπλασίαζε τὰς ὑπὲρ τῆς Μαριέττας περιποιήσεις της καὶ εἶχε διέλθει τὴν νύκτα πλησίον της. Ὅτε κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας ἀνήγγειλαν τὴν ἀφίξιν τοῦ Λαυρεντίου ἔσπευσε πρώτη πρὸς συνάντησίν του. Βλέπουσα τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του κεχαραγμένην ἀπελπισίαν, ἔστη ἐκπληκτος καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα· ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος παρήλθε χωρὶς οὐδὲν νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ οἴκτου ὃν διήγειρεν.

Ἡ Πουλχερία ἔμεινεν ἐν τῷ διαδρόμῳ καὶ μετ' ὀλίγον διὰ τῆς ἡμηνεωγμένης θύρας ἠδυνήθη νὰ παραστῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ υἱοῦ τοῦ θύματος. Ὅστις κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἤθελε παρατηρήσει τὸ πρόσωπόν της θὰ ἐπέιθετο περὶ τοῦ περιπαθοῦς ἔρωτος ὃν ἠσθάνετο ἐπι διὰ τὸν νέον ἐκεῖνον. Συνεμερίζετο τὴν ὀδύνην του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐκδικήσεως, ὑφ' ἧς καὶ ἐκεῖνος κατείχετο. Ἀνεσκήρτησε δὲ αἰφνης ὅτε, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐξήρχοντο ὅπως κατέλθωσιν εἰς τὸν κήπον, ἤκουσε τὸν ὑπαστυνόμενον λέγοντα πρὸς τὸν Λαυρέντιον: « Βοηθήσατέ μας νὰ ἐκδικήσωμεν τὴν μητέρα σας. »

— Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτήν, καὶ θὰ συντελέσω καὶ ἐγὼ ἂν ἦνε δυνατόν.

Δι' αὐτὴν ὑπῆρχε τι σοβαρότερον τῶν παρατηρήσεων, ἃς μετέβαινον νὰ ἐπιβεβαιώσωσι πρὸς τοῦτο θὰ συνέτεινον αἱ ἀνακαλύψεις τῆς Μαριέττας, καὶ ταύτας ἔπρεπε διὰ πάσης θυσίας νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἐπανῆλθε τρέχουσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ὁ ἰατρός, ὃν ἐβοήθουν δειλοὶ μόνον καὶ ἀδέξιοι. Ἡ Πουλχερία ἔσπευσε νὰ τὸν βοηθήσῃ ἀποτελεσματικῶς.

Ἡ Μαριέττα ἤρξατο τέλος κινουμένη· ἐκίνησε ἀσθενῶς τοὺς βραχίονας, τὰ δὲ βεβαρημένα βλέφαρα ἠνοιόντο ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ὀφθαλμοῦ της· τὸ σπῆθός της, ἐξ οὗ ἐξήρχετο ἀσθενὴς ρόγχος, ἀνέπαλε μετὰ δυσκολίας. Ὁ ἰατρός ἐδήλωσεν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς ἦτο σοβαρά.

— Δὲν δύναται νὰ μείνῃ οὕτω, εἶπεν εἰς τὴν Πουλχερίαν, βοηθήσατέ με νὰ τὴν ἀνεγείρω.

Ἡ Πουλχερία προσεπάθησεν, ἀλλ' ὡς ἦτο τοποθετημένη δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ, μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ ἀνωφελῶς τὴν ἀσθενῆ.

— Σύρατε τὴν κλίνην εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Ἡ διαταγὴ πάραυτα ἐξετελέσθη καὶ ἡ Πουλχερία εἰσῆλθεν εἰς τὸ μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου μέρος. Μόλις ἔθηκε τὸν πόδα της ἐκεῖ καὶ αἰφνης ἐξέβαλε κραυγὴν· συγχρόνως δὲ ἔστη προσηλωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, φρίττουσα, κατὰπληκτος... Πρὸ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ δαπέδου, παρετήρησεν αἰμοσταγὰς ἐγχειρίδιον ἦτο τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ εἶχε

μείνει ἐπὶ τοῦ φορέματος τῆς Μαριέττας καὶ ὠλισθήσε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου· τὸ ἀνεγνώριζεν· τὸ πολυτελὲς ἐκεῖνο ἐγχειρίδιον τὸ εἶχεν ἴδει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λαυρεντίου, τὸ εἶχε παρατηρήσει εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ!

— Τί ἔχεις λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός σπεύσας πρὸς αὐτήν.

— Τίποτε... δὲν εἶνε τίποτε, ἀφήσατέ με, ἐπιθύρισε θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, λιποθυμῶ... ἡ συγκίνησις...

Ταῦτα λέγουσα, κατέπιπτε σχεδὸν λιποθυμῶς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἀνέλαβε πάραυτα τὰς δυνάμεις της καὶ ἀποθούσα τὰς χεῖρας, ἃς ἔτεινον πρὸς αὐτήν:

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἐπανελάμβανεν.

Ἀνηγέρθη μετὰ προσπαθείας καὶ βραδέως. Τὸ πρόσωπόν της ἦν ὠχρότερον καὶ μᾶλλον μεταβεβλημένον ἐκεῖνου τῆς Μαριέττας. Ὅτε ἀνηγέρθη, τὸ ἐγχειρίδιον δὲν ὑπῆρχε· τὸ εἶχε λάβει καὶ κρύψει ἐντὸς τῆς ἐσθῆτός της, εἰσελθούσα δὲ ἐκάθησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

— Αὐτὰ συμβαίνουν, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅταν δὲν εἶνε τις συνειθισμένος εἰς παρομοίας συγκινήσεις· λιποθυμία καὶ τότε... Ἐν τούτοις εἶχα παρακαλέσει νὰ στείλουν εἰς ἀναζήτησιν ἄλλου ἰατροῦ.

Ἡ κυρία Γροσλὲν ἀνεπλήρωσε τὴν Πουλχερίαν. Μετέβαλον τὴν θέσιν τῆς ἀσθενοῦς, ἐλαφρὰ δὲ ἀνακούφισις παρατηρήθη· ἡ ἀναπνοὴ κατέστη ἤττον βεβιασμένη· ὁ σφυγμὸς ἔπαλλεν ἰσχυρότερον καὶ διὰ τοῦ διασταλέντος βλεφάρου ἐφαίνετο ἀκτὶς ζωῆς καὶ διανοίας. Τότε ὁ κλητῆρ ἔσπευσε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ὑπαστυνόμου καὶ τοῦ Μούλ.

Βλέπουσα αὐτοὺς εἰσερχομένους ἡ Πουλχερία, ἠγέρθη. Ἐρριψεν ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου βλοσυρὸν καὶ πένθιμον βλέμμα, ὅτε δὲ διήλθε πρὸ αὐτῆς ὑπεχώρησε σχεδὸν μετὰ τρόμου. Εἶτα, αἰσθανομένη καὶ πάλιν λιποθυμίαν, ἐξῆλθε.

Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ἡ στάσις καὶ ἡ αἰφνιδία φυγὴ δὲν εἶχον διαφύγει τὸν Μούλ. Πόσον μετενόησε βραδύτερον, διότι ἔδωκε περισσώτεραν σημασίαν εἰς τοῦτο, διότι δὲν ἐκάλεσε πρὸς ἐξέτασιν τὴν Πουλχερίαν! Ἀλλὰ δὲν ἐλάμβανε τοῦτο ὑπ' ὄψει· ἐν μόνον πρᾶγμα ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ Μαριέττα εἶχεν ὀμιλήσει, καὶ ὅτι ὡς δολφόνον εἶχεν ὑποδείξει τὸν Λαυρέντιον. Τί ἐσήμαινε λοιπὸν ἂν ἡ Πουλχερία παρίστατο εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ἐκείνην, ἀφοῦ καὶ ἄλλα πρόσωπα τὴν εἶχον ἀκούσει, ἡ δὲ Μαριέττα ἄλλως τε θὰ ἐπανελάμβανεν αὐτήν;

Ὅθεν ἐδοκίμασεν ἐκπληξιν καὶ δυσἀρέσκειαν ὅτε ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐν ᾗ εὐρίσκετο ἡ Μαριέττα.

— Δὲν μοὶ φκίνεται νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὀμιλήσῃ, εἶπε πρὸς τὸν ἰατρόν.

— Ἀναμφιβόλως ὄχι, εἶπεν αὐτός, δὲν ἀνέλαβε μάλιστα ἀκομήν, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνέρχεται.

— Πῶς συμβαίνει τότε;... ἐπιθύρισεν ὁ Μούλ.

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐν τῷ κήπῳ γενομένη ἀνακάλυψις εἶχεν ἀναμφιβόλως γίνοι γνωστή, καὶ ὅτι ἡ Πουλχερία τὴν εἶχεν ἐκλάβει κατὰ τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ ὑπαστυνόμος πλησιάζας τὴν Μαριέτταν τῇ ὠμίλησε, καὶ προσεπάθησε δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχήν της. Ἀνωφελεῖς προσπάθειαι. Διέμεινεν ἀναίσθητος καὶ ἐφαίνετο μὴ ἀκούσασα οὐδ' ἐνοήσασά τι τῶν περὶ αὐτὴν συμβαινόντων.

— Ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπετε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, ἡ Μαριέττα μὲ γνωρίζει, τὰ χαρακτηριστικά μου καὶ ἡ φωνή μου θὰ τῇ προξενήσουν ἴσως αἰσθησθῆναι.

Ὁ Μούλ ὠπισθοδρόμησεν ἐκπληκτος.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ δυνατόν, ἐσκέφθη. Τύχη ἀγαθὴ! Αὐτὸς εἶνε καθ' ὅλα τέλειος!

Ὁ Λαυρέντιος ἐπροχώρησε καὶ κύπτων ἐπὶ τῆς κλίνης:

— Μαριέττα, δυστυχῆς Μαριέττα, εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας, μὲ ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ἐγώ... ὁ Λαυρέντιος.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Μαριέττα ἀνέλαβε δυνάμεις.

Ἡ ἀναπνοὴ της κατέστη ταχύτερα καὶ ἰσχυρότερα. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠνεφλώθησαν ὑπερμέτρως καὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας της. Αἰφνης φρικίαισι διέτρεξε τὰ μέλη της καὶ ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς εἰ φεύγουσα φρικώδη ὄπτασίαν, εἶτα ἀπέστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν ἐκβάλλουσα διαπεραστικὴν κραυγὴν. Κῦμα αἵματος ἐπλήρωσε τὸ στόμα της καὶ ἔρρευεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ὁ ἰατρὸς ἐπλησίασε μετὰ ζωηρότητος.

— Δυστυχῆς κόρη! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν μὲ ἀναγνωρίζει; εὐρίσκειται ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς φρίκης, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη.

— Αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητον, εἶπεν ὁ Μούλ.

Ὁ ἰατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι ἂν ἐπέμενον πλειότερον θὰ ἐφόνευον τὴν Μαριέτταν, μετενοεῖ μάλιστα, διότι ἐπέτρεψε τὴν ἀπόπειραν αὐτὴν. Κατ' αὐτόν, θὰ ἦν παρὰ φροσύνη νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ πείραμα, ἂν δὲν παρήρχοντο τέσσαρες ἢ πέντε ἡμέραι.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένωσιν. Ἄλλὰ τί ἐσήμαινε τοῦτο διὰ τὸν Μούλ καὶ τὸν ὑπαστυνόμον; Ὅ,τι εἶχον ἐξακριβώσῃ δὲν ἤρκει; Ἡ Μαριέττα δὲν εἶχεν ὑποδειξίσα φῶς τὸν δολοφόνον;

Οὐχ ἦττον ἀναγκαῖον ἦτο νὰ μὴ ἀποδείξωσιν οὐδεμίαν ἐκ τῶν ὑπονοιών, αἵτινες ἐπεβάρυνον τὸν Λαυρέντιον.

— Ἦδη, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, δὲν ἔχομεν ἄλλο τι νὰ πράξωμεν ἐνταῦθα. Πρέπει ἄραυτα νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἢ μᾶλλον εἰς τὸ δικαστήριον. Θὰ ἔλθετε μαζί μου, κύριε Δαλισιέ.

— Μαζὺ σας... διατί; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Διὰ νὰ κάμετε τὴν μήνυσίν σας καὶ παράσχητε ὅλας τὰς πληροφορίες, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σας ἐρωτήσω. Εἶνε ἀναγκαῖότατον.

Ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε πρῶτον νὰ ἐναγκαλισθῆ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν μητέρα του.

— Ἀθλιε, οὐτιδανέ! ἐψιθύρισεν ὁ Μούλ, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτὸν μετὰ τοῦ θαλάμου τῆς μητρός του.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν, ἄμαζα μετέφερε καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὸ δικαστήριον.

Θ'

Ἦτο ἡ ἐνάτη περίπου ὥρα, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Ὠρολογίου. Διήλθον ταχέως ἐνώπιον τῶν συθρωπῶν στοῶν, γνωστῶν ἰδίως τῷ ὑπαστυνόμῳ καὶ τῷ Μούλ, αἵτινες ἄγουσιν εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ δικαστηρίου, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸ δεσμοτήριον. Εἶτα ἐστράφησαν δεξιὰ, ἔλαβον τὴν ὁδὸν Barillerie καὶ ἐπανήλθον διὰ τῆς κιγκλιωτῆς θύρας.

Ἀποῦ διήλθον σειρὰν διαδρόμων, κλίμακας ἀνάγεις καὶ κατάνεις, ἀφίκοντο εἰς εὐρύχωρον αἴθουσαν, εἶδος ἀντιθαλάμου, περιέχουσα ἐδῶλια ἐκ δέρματος, εἰς ἐν τῶν ὁποίων ἐκάθητο ὑπηρέτης τις.

— Ὁ κύριος Θουριέρ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του; ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Μάλιστα, πρὸ ὀλίγου ἦλθε, εἶνε μετὰ τὸν γραφέα του.

— Ἢμπορῶ νὰ εἰσέλθω;

— Πιστεύω πηγαίνω νὰ ἴδω.

— Εἰπέτε του ὅτι πρόκειται περὶ κατεπιγούσης ὑποθέσεως.

Ὁ φύλαξ εἰσήλθε διὰ μικρᾶς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας, ἐπανήλθε πάραυτα καὶ εἰσήγαγε τὸν ὑπαστυνόμον παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

Ὁ Μούλ καὶ ὁ Λαυρέντιος ἔμειναν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Δυνάμεθα νὰ μείνωμεν ὀλίγον ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μούλ μετὰ ἠθος εὐχαριστήσεως καὶ ἀπλότητος.

Προέτρεψε τὸν Λαυρέντιον νὰ καθήσῃ εἰς ἐν τῶν ἐδῶλιων τῶν προωρισμένων διὰ τοὺς μάρτυρας καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἐκάθησε καὶ οὗτος πλησίον του. Μία ἐκ τῶν ἀρχῶν του ἦν νὰ ἐργάζεται ἀδιακόπως· ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἓνα δολοφόνον, ἀληθῆς δὲ ἠδονὴ δι' αὐτὸν δὲν ἦτο νὰ τὸν σπουδαίῃ καὶ τὸν ἐξετάζῃ;

Ἦρξατο πρῶτον ὁμιλῶν περὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ παρέστη ἦν ἠγανακτισμένος διὰ τοῦτο, ἐκπληκτος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ πῶς ὑπῆρχον τοιοῦτοι ἄθλιοι. Εἶπε ταῦτα ἀπλούστατα καὶ μετὰ τόνον ἐντίμου ἀστοῦ, ὅστις, ἀποῦ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα τὴν διήγησιν ἐγκλήματός τινος, ἀνακραῖε: «Εἰς ποίους χρόνους ζῶμεν.»

Ὁ Λαυρέντιος σκυθρωπὸς καὶ ἀφηρημένος ἐστῆναξε βαθέως, χωρὶς νὰ ἀποκριθῆ.

Ὁ Μούλ ἐξηκολούθησεν: Ἐλυπεῖτο τὸν Λαυρέντιον ἐξ ὅλης καρδίας. Ὁ ἀτυχῆς νέος!... ἐφαντάζετο τὴν ἀπελπισίαν του. Ὅποῖον κτύπημα διὰ υἱόν, ἀποῦ αὐτὸς ἂν καὶ ξένος ἐλυπεῖτο τόνον!

Ὁ Λαυρέντιος τὸν ἠτένισε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διαπεραστικῶν αὐτοῦ βλεμμάτων.

— Ἦσυχάζετε, ἀνέκραξε τότε ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, θὰ ἐκδικηθῶμεν τὴν μητέρα σας. Ἐγὼ σας τὸ λέγω, τὸ ἄρκεσθην· θὰ ἔχετε τοῦλάχιστον τὴν παρηγορίαν αὐτὴν.

Καὶ ἤρξατο ἐκθειάζων τὰ ἀνιχνευτικὰ μέσα τῆς ἀστυνομίας. «Οὐδὲν, κατ' αὐτόν, διέφευγε τὴν θαυμασίαν ἐκείνην διεύθυνσιν. Ἐγίνωσκε τὰ πάντα, καὶ οὐδὲν ἐγκλημα ἔμεινεν ἀτιμώρητον.» Ὅσον δ' ἀφορᾷ αὐτόν, τὸν Μούλ, ἦτο πεποικισμένος μετὰ διορατικὸν ὅλως ἴδιον, καὶ ἦδη ὑπὸ τινος ἐνδείξεως εἶχεν ἀναγνωρίσει εἰς τὸ δράμα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, τὰ ἔχνη ἀρχαίου καταδίκου, δραπέτου τοῦ κατέργου, καὶ τὸν ὅποῖον δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ συλλάβῃ.

Βεβαίως ἦτο δύσκολον, ἡ γελοία αὐτὴ ὑπόνοια, αὐξάνουσα τὴν βεβαιότητα τοῦ Λαυρεντίου, νὰ μὴ προκαλέσῃ ἐλαφρὸν εἰρωνικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἄλλ' ὄχι, τίποτε! τούναντίον ἤκουε σοβαρὸς, προσεκτικὸς. Ἡ φυσιογνωμία του, ναρκώδης μέχρι τοῦδε, ἀνεζωογονεῖτο βαθμηδόν. Αἰφνης ἔλαβεν ἔκφρασιν ἀγρίαν καὶ σκληράν.

— Ναί, ἀνέκραξεν ἡμιανεγειρόμενος καὶ ἀρπάζων τὸν βραχίονα τοῦ Μούλ, ἐκδικήσατέ μας, ἐκδικήσατε τὴν μητέρα μου! ὦ! οἱ ἄθλιοι! δὲν ὑπάρχει βάσανος, δὲν ὑπάρχει μαρτύριον... Ἄ! ἤθελον νὰ τοὺς κρατῶ ἐδῶ μετὰ τὰς χεῖράς μου...

Καὶ ἔστη ἀποτόμως.

— Καὶ τί;... ἔπειτα;... ἐψιθύρισεν! Ἄ! δυστυχῆς! μήπως τοῦτο θὰ ἀπέδιδε τὴν μητέρα μου; τὴν δυστυχῆ μητέρα μου, ἡ ὁποία μὲ ἠγάπησε καὶ ἐγὼ τὴν ἐπότιζα μὲ πικρίας καὶ θλίψεως...

Ὁ Μούλ ἐφρικίασεν.

— Θαυμάσια! ἐσκέφθη. Ἄ! ὁ ἄθλιος πῶς ὑποκρίνεται, ὁποία στάσις!

— Διότι δὲν γνωρίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ ψυχικῆς διαχύσεως, πόσον ἦτο καλὴ πρὸς ἐμέ... ὁ πατήρ μου ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ, δὲν τὸν ἐγνώρισα. Ἦμην τὸ πᾶν δι' αὐτὴν, καὶ παιδίον ὅτε ἤμην ἀκόμη, τὸ καταλαμβάνω τώρα. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνταμείψω διὰ τὰς τόσας τῆς φροντίδας καὶ τὴν τόσῃν της ἀγάπῃν. Διατί ὅμως ὕστερον ἐφάνην τόσον ἀχάριστος, τόσον ἐνοχος!

— Καὶ κλαίει! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μούλ, παρατηρῶν αὐτόν μετὰ θαυμασμοῦ.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι τὸ δῶρον τῶν δακρῶν ἐξήρηται ἐξ ὀργανισμοῦ ὅλως ἰδίου τῶν δακρυοειδῶν ἀδένων μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς ιδιότητος τῆς καρδίας. «Ἄλλὰ πηγαίνετε νὰ εἴπητε τοῦτο εἰς δώδεκα ἐντίμους ἐνόρκους. Θὰ τὸν ἐναγκαλισθῶν», ἐσκέπτετο μετὰ θλίψεως.

Ἐν τούτοις, εἰλικρινῆς ἢ ψευδῆς, ἡ εὐγλωττος ἐκείνη διαχύσις τὸν εἶχε κάπως κλονίσει, καὶ πρὸς στιγμὴν εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Ἄν ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές;» Ἄλλ' ἀπέβαλε τάχιστα τὴν ἰδέαν αὐτὴν. «Καὶ ὅσα εἶδον, ἤκουσα καὶ ἔψαυσα πρὸ ὀλίγου! Μήπως εἶμαι βλαξ ἢ τρελλός!»

Οὕτω σκεπτόμενος δὲν ἀπέσπα τὸ βλέμ-

μα του ἀπὸ τοῦ Λαυρεντίου· οὐδὲν ἐκ τῆς φυσιολογίας του τῷ διέφευγεν. «Οὐδεμία ψευδὴς κίνησις! ἐψιθύριζεν. Ὁποία ἐντέλεια καὶ τοῦ φυσικοῦ ὑπερτέρα». Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος διηγείτο μετὰ συγκινητικῆς ἀπλότητος τὰς λεπτομερείας τῆς πλησίον τῆς μητρὸς του διελευθούσης παιδικῆς ἡλικίας. «Καλά, εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Μούλ, κατανεύων μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, περιγέλα με, ἔχεις δίκαιον.»

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ὑπαστυνόμος εἶχεν ἐξηγήσει εἰς τὸν Ἀνακριτὴν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του. Αἱ κατὰ τοῦ Λαυρεντίου ἀποδείξεις ἦσαν τοσοῦτον βαρεῖαι, ὥστε παρὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κύριος Θουριέρ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἐνοχῆς του.

— Δὲν ἠνόησε βεβαίως ὅτι τὸν ὑποπέυθε; ἠρώτησε τὸν ὑπαστυνόμον.

— Ἐλαβὰ ὄλας τὰς προφυλάξεις, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Ἐκάματε φρονιμότατα. Καλὸν εἶνε νὰ μὴ ὑποπέυῃ τι. Δὲν ἔχετε ἄλλας πληροφορίες νὰ μοὶ εἴπητε;

— Ὅχι, αὐταὶ εἶνε ὅλα.

— Καλά· τώρα θὰ ἐξέλθετε καὶ θὰ εἰσαγάγετε τὸν νέον. Μίαν στιγμὴν. Ἀκούσατε:

Ἵ Ὑπαστυνόμος ἐπανῆλθε.

— Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξετάσεως, δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ὑποπευόμεθα καὶ δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον νὰ κάμῃ θόρυβον καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ φύγῃ. Αὐτὸ ἄλλως τε θὰ καταλήξῃ ἀλανθᾶστως εἰς ἐνταλμα φυλακίσεως. Θὰ προσκαλέσετε δύο ἀνδρας, οἱ ὅποιοι θὰ μένουν ἐκεῖ εἰς τὸν διάδρομον, ὅπισθεν τῆς θύρας, ἕτοιμοι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς πρῶτον σημεῖον.

Ἵ Ὑπαστυνόμος προσέκλινεν.

— Ἦδη, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Θουριέρ, ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔχει ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα, ὥστε εἶνε ἀναπόφευκτον νὰ διευθύνω ἐγὼ τὰς ἀνακρίσεις. Ἐπανέλθετε εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ καὶ θέσατε ἀυστηρὰν ἐπιτήρησιν περὶ τὴν οἰκίαν. Μεταφέρετε τὴν ὑπηρετρίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Πουμέν, εἰς κλητῆρ θὰ μένει πλησίον τοῦ δωματίου τῆς κόρης αὐτῆς καὶ θὰ μοὶ καταστήσῃ γνωστὸν, ἐνταῦθα ἢ εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ εἰς οἰανδήποτε στιγμὴν, εὐθύς ὡς οἱ ἱατροὶ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ γείνη ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ ἀντιπαράστασις.

Ἵ κύριος Θουριέρ διέταξεν εἶτα νὰ ζητήσωσιν τὸν ἱατρὸν Σεριζιέ, διάσημον ἱατροδικαστήν, ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν αὐτοψίαν. Δὲν ἐνόμισε κατάλληλον νέαν ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ θύματος, πεισθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ ὑπαστυνόμου ὅτι αὕτη δὲν θὰ κατέληγεν εἰς ἀποτέλεσμα.

Ἐπίσης καὶ ἡ οἰκία τῆς ὁδοῦ Γραμὸν ἔπρεπε νὰ ἐπιτηρηθῆται.

— Κανεὶς πρὸ ἐμοῦ δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέρ. Πέμψατε τάχιστα ἓνα ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑπαλλήλων καὶ παραγγείλατε νὰ παρατηρῆ τὰ πάντα. Δύνασθε, ἂν δὲν εἴσθε πολὺ κουρασμένος, νὰ ὑπάγητε ὁ ἴδιος καὶ προβῆτε εἰς προκα-

ταρκτικὴν ἀνάκρισιν, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνεκοινώσατε πρὸ ὀλίγου.

Ἵ Ὑπαστυνόμος ἐξῆλθε καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λαυρέντιος εἰσήγετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἵ Μούλ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ ὑπαστυνόμου, ὅστις ἐγνώρισεν τὰς διαταγὰς, ὧν τὴν ἐκτέλεσιν ὤφειλε νὰ ἐξασφαλίσῃ· ὁ Μούλ, ἀκούων ταῦτα, κατεβίβαζε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος περιφροντικὸν καὶ σκυθρωπὸν.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; τὸν ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ἐχω, ἀπεκρίθη ὁ Μούλ... ὅτι ὁ παλληκαρᾶς, τὸν ὁποῖον ἀφήκαμεν ἐκεῖ, θὰ μᾶς παίξῃ ὄλους... ἐγὼ σοῦ τὸ λέγω καὶ θὰ ἰδῆς...

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

•P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΓ'

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀνακάλυψις ἠνέφξεν εἰς τὸν Πιεδούσην ὀρίζοντας εὐρύτερους ἐκείνων, οὓς ἔβλεπέ τις ἐκ τοῦ ὕψους τῆς στέγης τοῦ μύλου.

Ἐν πρώτοις, ὁ κρατῶν τὸ τηλεσκόπιον ἄνθρωπος δὲν ἦτο ὁ Γιάκο.

Ἵ Γιάκο εἶχεν ἀνάστημα λεπτὸν καὶ ἔκλυτον, ὁ δὲ κρατῶν τὸ τηλεσκόπιον ἐπλήρου διὰ τοῦ ὀγκώδους σώματός του ὄλον τὸ πλάτος τοῦ φεγγίτου. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐφαίνετο, διότι ἐκάλυπτον αὐτὸ αἱ χεῖρές του καὶ τὸ ὅπερ ἐκράτει τηλεσκόπιον. Ἵ Πράκτωρ ὅμως ἐμάντευσεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ ἦτο ὁ Σωφᾶλ, ὁ εὐτυχὴς σύζυγος τῆς μυλωθροῦ.

Πῶς ὁ Σωφᾶλ, ὅστις ὑπετίθετο ὅτι ἐκόμισεν ἄλευρα εἰς Κορβέλ, εὕρισκετο εἰς τὸν μῦλον τῆς Ὑβέτ;

Διατί ἀνήλθεν εἰς τὴν σιταποθήκην, ὅπως ἀστρονόμος ἀνέρχεται εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖόν του, ἢ ὅπως ναύτης εἰς τὸν μέγαν ἰστὸν τοῦ πλοίου, καὶ διατί μετεχειρίζετο τηλεσκόπιον, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν τοποθεσίαν;

Τῶν προβλημάτων τούτων ὁ Πιεδούσης δὲν εὗρε τὴν λύσιν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς.

Ἦτο βέβαιον, ὅτι ἡ γραία εἶχε ψευσθῆ, εἰπούσα ὅτι περιέμενε τὸν σύζυγόν της.

Ἐναντιβόλον ἐπίσης ἦτο, ὅτι ὁ σύζυγος οὗτος εἶχε μυστηριώδεις ἔξεις καὶ διήγε βίον διάφορον τοῦ φαινομένου ἐμπορίου του.

Τί ἤρχετο νὰ παρατηρήσῃ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του;

Τοῦτο ἦτο δύσκολον νὰ προσδιορισθῆ, ὁ δὲ Πιεδούσης εἶχε μέγα συμφέρον νὰ τὸ γινώσκῃ.

Ἐστράφη ἡρέμα πρὸς τὸ ἀριστερὸν πλευρόν, ἐξακολουθῶν δὲ νὰ καπνίζῃ τὴν πίπαν αὐτοῦ, ἥτις ἀνέπεμπε νέφη καπνοῦ, ἅτινα ἐκάλυπτον σχεδὸν αὐτόν, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὴν εἰκόνα, ἣν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν.

Ἐκείθεν τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμίσκων, ἐφαίνετο εὐρεῖα πεδιάς ἐλαφρῶς κεκλιμένη μέχρι τοῦ χωρίου Μορσάν, οὐτινος αἱ οἰκίαι ἔστεφον τὴν κλιτύν.

Ἵ Ὀλίγον δεξιὰ τοῦ χωρίου τούτου μέγα δάσος εὕρισκετο πλαγίως, καὶ πρὸ τοῦ δάσους τούτου ὕψουτο ὁ πύργος, ὃν ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχε παρατηρήσει.

Ἐν τοῖς λειβαδίοις δὲν ὑπῆρχον οὔτε βόες, οὔτε πρόβατα, οὔτε ποιμῆν.

Ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς Ὀργης, οὐδεὶς ὁ περιδιαβάζων, οὐδεὶς μάλιστα ἀλιεύς.

Ἵ μυλωθρὸς δὲν παρετήρει βεβαίως διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μὲ τὴν χειμαιρικὴν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ τὸ χόρτον φυόμενον, μήτε μὲ τὴν ἀπλοικὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρακολουθήσῃ τὰ σκιρτήματα τῶν ἐν τῷ ποταμῷ ἀσπαιρόντων ἰχθύων. Διὸ ὤφειλε νὰ ζητηθῆ ἀπωτέρω τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς παρετήρει.

Ἵ Πιεδούσης, ὅστις εἶχεν ἐξαιρετικὸν ὄρασιν, ἐπεθεώρησε μίαν πρὸς μίαν τὰς οἰκίας τοῦ Μορσάν, ἀλλ' οὐδὲν τὸ ἔκτακτον εἶδεν.

Ἦσαν ἐξοχικαὶ λευκαὶ οἰκίαι, μὲ πράσινα παραθυρόφυλλα, κεκλεισμένα, ἕνεκα τοῦ καύσωνος, καὶ μὲ στέγας ἐκ κεράμων ἢ ἐκ σχιστῶν λίθων, αἵτινες ἐμάρμαυρον εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

Ἵ Πράκτωρ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν πύργον, ἐκεῖσε δὲ παρετήρησε, κυμαινομένην εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ἀλεξικεραύνου τοῦ ἐνὸς τῶν πύργων, ὑπερμεγέθη λευκὴν σημαίαν.

Ἡ σημαία αὕτη εἶχεν ἄρα γε ὑψωθῆ ἐκεῖ ἵνα γνωστοποιήσῃ τὰς πολιτικὰς ἰδέας τοῦ πυργοδοσπότου, ἢ ἀπλῶς μόνον, ἵνα φανερώσῃ, κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ἔθος, ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης εὕρισκετο ἐντός; Ἦ μᾶλλον, ἦτο ἄρα γε σημεῖον προωρισμένον ὅπως ἴδωσιν καὶ ἐννοήσωσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ μύλου;

Ἵ Πιεδούσης ἔκλινε νὰ παραδεχθῆ τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν.

Μετ' ὀλίγον αἱ ὑπόνοιαι του ἐπεβεβαιώθησαν, διότι ἡ σημαία κατῆλθεν ἡσύχως κατὰ μῆκος τοῦ ὑποβαστάζοντος αὐτὴν ἀλεξικεραύνου, καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἵ πρῶην ἀριθμὸς 29 ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸ ἄλλο πλευρόν, χωρὶς νὰ ἐγερθῆ καὶ εἶδεν ὅτι ὁ μὲ τὸ τηλεσκόπιον παρατηρητῆς ἔθετεν εἰς τὴν θῆκην του τὸ τηλεσκόπιον καὶ ταύτοχρόνως ἐδίπλωσεν ἐρυθρὸν ράκος, ὅπερ ἐκίνει εἰς τὸ ἄκρον ξύλου.

Οὐδεμία πλέον ὑπελείπετο ἀμφιβολία.

Ἵ πρὸ μικροῦ περαιωθεὶς ἐναέριος τηλεγράφος κατεδείκνυεν ἐναργῶς ὅτι ὑπῆρχε συνεννόησις μεταξὺ τοῦ πύργου καὶ τοῦ μύλου.

Ἵ ὅθεν ὁ πύργος καὶ ὁ μῦλος ἦσαν ἀμφότεροι ὑποπτοὶ, κατὰ τὰς συλλεχθεῖσας πληροφορίες.

Ὁ πύργος κατωκεῖτο ὑπὸ ζεύγους, ὅπερ ἀπέκρυπτε τὸν βίον του, ὁ δὲ μύλος ὑπὸ μυλωθρῶν, οὔτινες ἀπέδιδον ὄσμην ληστείας.

Ὁ Πιεδούσης συνέλαβε μυστικόν, ἐξ οὗ ὑπελόγιζεν ὅτι ἤθελεν ὠφελήθη, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἔξαλλος χαρᾶς.

Ἡγνῶει εἰσέτι τίνα τρόπον νὰ μεταχειρισθῆ ἵνα καταστήσῃ ὠφέλιμον τὴν ἀνακάλυψίν του, εἶχεν ὅμως ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐνδιαφέροντα μέρη ταῦτα πρὶν διευκρινήσῃ ἐντελῶς τὸ μυστήριον.

Ὁρῶμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶχεν ἤδη ἔτοιμον τὸ μυθιστόρημά του, οὔτινος τὸ σχέδιον εἶχεν ὑποδείξει αὐτῷ ὁ γέρον Λεκὸκ, καὶ ὅπερ εὐρίσκειτο εἰς καλὴν ὁδόν, ἵνα καταστῆ ἀληθὴς ἱστορία.

Ὁ Πιεδούσης ἠπύρει μόνον ὅτι ἡ οἰκία τοῦ Ἀγγλου ἔμενεν ἐκτὸς τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν σημείων, διότι ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ κυρίου Λεκὸκ σχεδιασθείσῃ ἱστορίᾳ ὁ Ἀγγλος οὗτος διεδραμάτιζε σπουδαῖον πρόσωπον.

Ἐν τούτοις ὅμως ἡ δυστυχία δὲν ἔκειτο ἐκεῖ, καθόσον ὁ πρᾶκτωρ δὲν εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Γεώργιον Ἀτκενς.

Ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ περιορίζετο εἰς τὸ νὰ σπουδάσῃ τοὺς μυλωθροὺς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑπερβῆ αὐτήν.

Ὁ ἀρχηγὸς του, ἄλλως τε θὰ ἐγίνωσκεν ἤδη πῶς νὰ βασισθῆ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καθότι εἶχεν ἀνταμῶσαι τὸν μέθυσον.

Ὁ Πιεδούσης μόνος εὐρίσκειτο εἰς τὸ δυσάρεστον διλήμμα, ἢ νὰ μὴ παρευρεθῆ εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν μετὰ τοῦ κυρίου Λεκὸκ διὰ τὴν ἐσπέραν συνέντευξιν, ἢ ν' ἀπομακρυνθῆ τοῦ μύλου, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν εἶχε περισσοτέραν ἀνάγκην νὰ παραμείνῃ.

— Μπα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἀρχηγὸς θὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν πλαγιζῶ ἐδῶ γιὰ χαρὰ μου. Ἡμπορεῖ μάλιστα νὰ μὴ φροντίζῃ καὶ πολὺ νὰ μὲ ἀνταμῶσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖ δὲν εἶνε καθόλου παράξενον νὰ μᾶς παραμονεύῃ ὁ Φουϊνῆ. Καὶ ἔπειτα, ποιὸς ἔξερει, ἂν τώρα μετὰ τὸ μεσημέρι δὲν ἔλθῃ νὰ περιδιαβάσῃ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη; Ὅπως καὶ ἂν ἔχη αὐριον θὰ κάμω τρόπον νὰ τὸν ἀνταμῶσω... Ὁ χωροφύλακας θὰ τὸν παραζάλισε, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐγλύττωσε... Τὰ διαδρατήρια πῶς ὁ Πήγασος μᾶς ἐπρομήθευσε εἶνε τακτικά... Χωρὶς ἄλλο, θὰ μείνω ἐδῶ.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐξηπλώθη καταλλήλως ἐπὶ τῆς χλόης, ἔσβεσε τὴν πίπαν του, καὶ προσεποιήθη ὅτι κοιμᾶται.

Ἦτο βεβαίως ἡ καλλιτέρα ἀπόφασις, ἣν ἠδύνατο νὰ λάβῃ, διότι, ἐξ ἐνός, ὁ μυλωθρὸς, εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς του θὰ τὸν παρετήρει ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἀποθήκης του, καὶ ἐξ ἄλλου, ἦτο προδηλον, ὅτι οὐδὲν σπουδαῖον θὰ συνέβαινε πρὸ τῆς νυκτός.

Ὁ καύσων, ἐν τούτοις ἦν ὑπερβολικός, ὁ δὲ Πιεδούσης ἦτο κεκοπιαικῶς, καὶ εἶχε σχεδὸν κενώσει μίαν φιάλην παλαιοῦ οἴ-

νου. Τούτου ἕνεκεν, ὁ ἀγαθὸς Πιεδούσης ἀπεκοιμήθη πράγματι.

Οὐδεὶς, ἄλλως τε, ἤλθε νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτόν.

Ἡδύνατο νὰ βλέπῃ καθ' ὕπνου τὸν Τολθιάκ, τὴν ὠραίαν Δίσνεϋ, ἢ τὴν ἀποτρόπαιον Σωφάλ· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ ὕπνος αὐτοῦ οὐδόλως ἐταράχθη ὑπὸ φαντασμάτων, καὶ ὅτι διήρκεσεν ἐξ ὄρας.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν ἤδη ὅτε ἀφύπνισθη.

Ἐκπληκτὸς ὅτι ἐπανευρέθη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καὶ ὅτι ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ, ὁ Πιεδούσης ἔσπευσε νὰ ἐγερεθῆ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν μύλον.

Ἐφοβεῖτο μήτοι ἔλειψεν ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, καὶ ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν διατί τὸν ἐλησμόνησεν ἡ μυλωθρὸς.

Εἰς τοὺς ἀγρούς, συνήθως δὲν δειπνῶσι τόσο ἀργά, διὰ νὰ ἐξοικονομήσωσι δὲ τὰ ἔξοδα τοῦ φωτισμοῦ, κατακλίνονται σὺν τῇ δύσει τοῦ ἡλίου.

Οἱ ἐν τῷ μύλῳ ὅμως τῆς Ὑβῆτ οὐδὲν ἔπραττον καθὼς οἱ ἄλλοι. Διερχόμενος τὴν μικρὰν γέφυραν, ὁ Πιεδούσης εἶδε κάτωθεν αὐτῆς τὸν Γιάκο ἐντὸς τοῦ ὕδατος τοῦ αὐλακος, καὶ ἐνησχολημένον νὰ ἐπισκευάζῃ τὰς σεσαθρωμένους σανίδας τοῦ πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποταμοῦ φράκτου.

Ἀπέσχε νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτόν, καὶ ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του, εὗρε τὴν μυλωθρὸν φρουρούσαν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς χαμηλῆς αἰθούσης.

— Ἐλα λοιπόν! ἔκραζεν αὐτῷ ἄμα τὸν εἶδεν. Ἐτοιμαζόμενον νὰ στείλω τὸν δούλον μου νὰ σὲ φωνάξῃ.

— Νὰ μὲ συγχωρᾶτε ἂν σὰς ἔκαμα νὰ περιμένετε, γιὰ νὰ πάρετε τὴν σοῦπαν, εἶπεν ὁ Πιεδούσης.

— Τὴν σοῦπα! εἶνε τώρα ὦρα πῶς κατέβασα τὴ ἴδική μου. Δὲν ἔμεινε καθόλου, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ σοῦ βράσω ἄλλῃ. Ὁ ἄνδρας μου δὲν ἐγύρισε ἀκόμη ἀπὸ τὸ Κορβέλ, καὶ ἴμπορεῖ νὰ μὴ γυρίσῃ ἀπόψε. Ἡμπορεῖς λοιπόν, χωρὶς νὰ σοῦ κάμῃ συντροφικὰ οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐγώ, νὰ φῆς τὸ λαρδί καὶ τὸ ψωμί σου. Αὐτὸ μοναχὰ ἔχω νὰ σοῦ δώσω, προσέθεσεν ἡ Σωφάλ, δεικνύουσα μέγιστον ἀγγεῖον, τεθειμένον ἐπὶ βαρελίου κενοῦ.

— Μ' αὐτὸ καὶ μὲ μὴ μποτίλια κρασί, θὰ δειπνήσω ἄν βασιληάς, ἀπήντησεν ὁ πρᾶκτωρ.

Ἐσκέπτετο δὲ καθ' ἑαυτὸν:

— Γρηὰ φῶρκοῦ, ὁ κακοῦργος ὁ ἄνδρας σου δὲν εἶνε μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, δὲν τὸν φάθμαζι ὅμως, θὰ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσαρα ἐπάνω σου, γιὰ τὴν ἀπόψε βέβαια καὶ θὰ γείνῃ ἐδῶ.

Ἡ ζητηθεῖσα φιάλη εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ἐκπωματισθεῖσα διὰ τῶν χειρῶν τῆς προνοητικῆς μυλωθροῦ, ἥτις ἔσπευσε νὰ πληρῶσῃ τὸ κύπελλον τοῦ ξένου τῆς.

Ὁ Πιεδούσης, οὔτινος τὸ στόμα ἦτο ξηρόν, ὁ δὲ στόμαχος κενός, ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐτίμησε τὸ λιτὸν τοῦτο φαγητόν, ὅπερ ἔλαβεν ἐπὶ ποδός, καὶ ἐκένωσε τὴν φιάλην μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος.

Ἡ γράκια παρετήρει αὐτόν διὰ τῶν

στοργύλων μικρῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὡς γλαυξ παρατηρεῖ κόσσυφον, ὃν ἐπιθυμεῖ νὰ καταβροχθίσῃ.

— Τὸ κρεβάτι σου εἶν' ἔτοιμον, εἶπεν αὐτῇ, ἄμα ἐτελείωσε τὸ δείπνόν του. Ἐκεῖ ἐπάνω ἔς τὰ σακκιά ἐκεῖ εἰσαι καλλίτερα παρὰ εἰς τὰ χόρτα.

— Καλλιτέρα, κυρὰ Σωφάλ. Μόνον μὴ στιγμὴν νὰ τραβήξω ἔξω μὴ πῖπα, γιὰ νὰ μὴ καπνίσω ἐδῶ μέσα, καὶ θὰ γυρίσω ἔπειτα νὰ πλαγιζῶ.

— Πήγαινε νὰ τραβήξῃς τὴν πῖπα σου, ἂν θέλῃς, ἀλλὰ μὴν ἀργήσῃς. Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα θὰ σιδερώσω τὴν πόρτα, καὶ τόσο τὸ χειρότερον γιὰ κείνους πῶς δὲν θὰ εἶνε μέσα.

Ὁ Πιεδούσης ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ βραδύνη καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσῃ ἄερα, πρὸ πάντων δὲ νὰ ἐξετάσῃ ἄπαξ ἔτι τὰ πέριξ τοῦ μύλου, πρὶν ἀφεθῆ νὰ ἐγκλεισθῇ ἐν αὐτῷ.

Ἡ νύξ ἐπήρχετο καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατόν του.

Ἡθέλησεν ἐν τούτοις νὰ μεταβῆ μέχρη τῆς σκιαδὸς ὕφ' ἣν τόσο καλῶς ἐκοιμήθη, καὶ διέβη τὴν ξυλίνην γέφυραν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὸν ποδὰ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὀχθῆς τῆς Ὑβῆτ, τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε φωνὴν ἄδουσαν, φωνὴν γλυκεῖαν καὶ ἀσθενῆ, ἥς ὁ ἦχος μόλις ἐφθανε μέχρις αὐτοῦ.

[Ἐπίται συνέχεια].

X. ΚΑΛΛΙΣΤΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἦτο ἀνωφελὲς νὰ τὸ ἀρνηθῆ, ἀφοῦ ἐκ τῆς ἐρωτήσεως ἐνόησεν ὁ Ὁράτιος ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον ὀμιλήσει.

Οἱ δάκτυλοι τῆς νεάνιδος ἐσταμάτησαν αἰφνιδίως ἐν ἀνησυχίᾳ τὸ ἔργον των, ἢ δὲ ἀναπνοὴ τῆς ἐταχύνθη ὀρατῶς.

Τί εἶχε νὰ πράξῃ ὁ Ἰούλιος Γκραῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν;

Ἐρεύνας!

Αὐτὸς λοιπόν μόνος ἐξ ὄλων, ὅσοι εἶχον παρευρεθῆ εἰς τὴν προμερὰν συνάντησιν, τὴν ὑπώπτευε;

Ναί!

Δὲν ἐκέκτητο ὀξυτάτην εὐφυῖαν μετὰ τῆς ἐμπειρίας ἐνὸς κληρικοῦ καὶ μάλιστα κληρικοῦ τοῦ Λονδίνου; Ἐγνώριζε λοιπόν ὅλους τοὺς δόλους, ὅλας τὰς ἀπάτας καὶ ἐμάντευε τοὺς ἐνόχους.

Φεῦ! Δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ πλέον!..

Ὁ Ἰούλιος τὴν ὑπώπτευε.

— Πότε θὰ ἐπανέλθῃ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς τόσο σιγηλῆς, ὥστε ὁ Ὁράτιος μόλις ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Ἄλλ' ἐπέστρεψεν ἤδη ἀπὸ χθὲς τὸ ἐσπέρας.

Φλέγουσα ἐρυθρότης διεδέχθη τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς.

Ἀπόθησεν ἀποτόμως τὸ κἀνιστρόν της, συνήνωσε τὰς χεῖράς της καὶ τὰς συνέσφιξε τὴν μὲν ἐπὶ τῆς δέ, ὡς διὰ τὴν συναλύψην τὴν νευρικὴν παραχρῆν ἐξ ἧς ἔτρεμον, πρὶν ἢ ἀποτείνῃ νέαν ἐρώτησιν...

— Ποῦ εἶνε; εἶπε.

Καὶ ἐσιώπησεν ὅπως ἐνδυναμώσῃ τὴν φωνὴν της.

— Ποῦ εὐρίσκεται ἡ γυνὴ ἧτις ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἧτις... μὲ ἐτρόμαξε;

Ἄλλ' ὅρατιος ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον ἐδῶ ἡ γυνὴ αὕτη, εἶπε. Μὴ ὀμιλεῖτε πλέον περὶ αὐτῆς. Μὴ τὴν σκέπτεσθε κἀν!

Ἄλλ' ἐκείνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἦθελον νὰ μάθω ἔν πρᾶγμα, ὑπέλαβε. Πῶς τὴν ἐγνώρισεν ὁ κύριος Ἰούλιος Γκράϋ;

Ἦτο εὐκόλον νὰ τῆ ἀπαντήσῃ τις.

Ἄλλ' ὅρατιος τότε τῆ ὠμίλησε περὶ τοῦ Προξένου τοῦ Μαγγαίμ καὶ τῆς συστατικῆς ἐπιστολῆς μὲ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐφωδίασε... τὴν τυχοδιώκτιδα.

Ἐκείνη ἤκουεν ἀπλήστως καὶ διὰ σταθερωτάτου τόνου προσέθηκεν:

— Ὡστε ἦτο ὁλος ἄγνωστος πρὸς τὸν κύριον Ἰούλιον Γκράϋ... πρὸ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης;

— Παντελῶς ξένη, ἀπήντησεν ὁ ὅρατιος. Ἄλλ' ἂς παύσουν αἱ ἐρωτήσεις αὐταί... οὔτε λέξιν πλέον περὶ τῆς δυστυχοῦς ταύτης. Χάρις! σὰς ἀπαγορεύω τὴν περὶ αὐτῆς ὀμιλίαν. Ἐμπρός, ἔρωσ μου! εἶπε λαμβάνων τὴν χεῖρά της καὶ κλίνων τρυφερῶς πρὸς αὐτήν, λάβετε θάρρος!... εἴμεθα ἀμφοτέροι νέοι... ἀγαπώμεθα... καὶ μέλλομεν νὰ γίνωμεν εὐτυχεῖς!...

Ἡ χεὶρ τῆς ψευδοῦς Χάριτος ἀμέσως καὶ αἰφνιδίως ἐπάγωσεν ὡς ἂν ἦτο ἐκ μαρμαροῦ, ἡ δὲ κεφαλὴ της ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους της μετὰ θλίψεως καὶ ἀπελπισίας.

— Ὁ ὅρατιος τρομάξας ἀνεπήδησεν ἐγερθεὶς.

— Ἐπαγώσατε... θὰ λιποθυμήσετε... εἶπε. Πίετε ὀλίγον οἶνον!... ἀφήσατέ με νὰ ζωογονήσω τὸ πῦρ.

Αἱ φιάλαι ἦσαν ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ προγεύματος, ὁ δὲ ὅρατιος ἐπέμεινε ὅπως πῆρ αὕτη ὀλίγον οἶνον Πορτό.

Ἐκείνη ἔπιε μόλις ἡμισυ ποτηρίου.

Ἄλλ' ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἦτο, τὸ γενναῖον ποτὸν ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ εὐπαθοῦς ἐκείνου ὀργανισμοῦ καὶ ἀνεζωογόνησε τὰς ἐκλιπούσας δυνάμεις τοῦ σώματός της τοῦλάχιστον, ἂν οὐχὶ καὶ τοῦ πνεύματός της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος τὸν ἠκολούθουν πρᾶως καὶ ἐν ἐκφράσει ἀφώνου ἀλλὰ μεγίστης ὀδύνης.

— Σεῖς λάβετε θάρρος! ἐπανέλαβε χαμηλοφώνως. Ὡ Θεέ!... νὰ λάβω θάρρος!

Ἐρριψε περὶ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ πλούτου τῆς αἰθούσης, ἐν ἐκ τῶν βλεμμάτων, ἅτινα προσηλόνει τις εἰς οἰκείας εἰκόνας, τὰς ὁποίας μετ' ὀλίγον δὲν θὰ βλέπῃ πλέον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔπεσαν ἐπὶ τῆς πλου-

σίας ἐσθῆτος ἣν ἐφόρει... δῶρον τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἐσκέφθη ἀναπολήσασα τὸ παρελθόν... διελογίσθη τὸ μέλλον.

Ἐπλησίαζεν ἄρα ὁ χρόνος καθ' ὃν θὰ ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὸ Ἄσυλον, ἡ θὰ ἐπανέπιπτε πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὀδῶν;... αὕτη, ἧτις ὑπῆρξεν ἡ θετὴ θυγάτηρ τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ, ἡ μνηστὴ τοῦ Ὄρατιοῦ Δεχόλτ;

Ἄλλ' ὅρατιος ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ὁ ὅρατιος, εἶχε δίκαιον, μάλιστα! Διατί νὰ μὴ λάβῃ θάρρος;

Διατί νὰ μὴ χρησιμοποιήσῃ, νὰ μὴ χαρῆ τὸν χρόνον ὅστις τῆ ὑπελείπετο;

Αἱ τελευταῖαι ὥραι τὰς ὁποίας ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ ἐμελλον μετ' ὀλίγον νὰ σημάνωσι.

Διατί νὰ μὴ χαρῆ, ὅσῳ τῆ ἦτο δυνατόν, τὴν κλοπιμαίαν θέσιν της;

— Τυχοδιώκτις!...—ἐβόα αὕτη ἐνδομύχως εἶρον πνεῦμα—ἔσο πιστὴ πρὸς τὸν χαρακτήρα σου! Μακρὰν σου οἱ ἔλεγχοι! ἡ πολυτέλεια αὕτη τῶν τιμῶν γυναικῶν.

Ἐλαβε τὸ κἀνιστρον τοῦ ἐργοχειρίου της συγκινηθεῖσα ἐκ νέας σκέψεως:

— Σημάνατε τὸν κώδωνα!... εἶπε πρὸς τὸν Ὄρατιον ὅστις ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐστίας.

Ἐκεῖνος τὴν ἐθεώρησεν ἐμβρόντητος. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της τόσον πολὺ εἶχεν ἀλλάξει, ὥστε ἀπόρησεν οὗτος μὴ ἤκουεν ἄλλην ἀντ' αὐτῆς γυναικα.

— Σημάνατε τὸν κώδωνα! ἐπανέλαβεν αὕτη. Ἐλησμώνησα τὸ ἐργόχειρόν μου ἐπάνω, ὥστε ἐὰν θέλετε νὰ εἶμαι εὐθυμος πρέπει νὰ ἔχω τὸ ἐργόχειρόν μου.

Ἄλλ' ὅρατιος, ἐξακολουθῶν νὰ τὴν θεωρῆ, ἔθηκε μηχανικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κώδωνος καὶ ἐσήμανεν, ὑπηρετῆς δ' ἐνεφανίσθη μετ' ὀλίγον.

— Πήγαινε ἐπάνω καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴν θαλαμηπόλον μου νὰ σοῦ δώσῃ τὸ ἐργόχειρόν μου! τῷ εἶπεν ἐπιτακτικῶς.

Ἄλλ' ὅρατιος ἔμεινε ἐκστατικός, διότι ἡ Μέρση εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ὀμιλῆ πρὸς τοὺς ὑπηρετάς μετὰ γλυκύτητος καὶ προσηνείας, ἔνεκα τοῦ ὁποίου πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνον εἶχε κερδήσει τὴν συμπάθειαν ὄλων.

— Ἦκουσες; ἐπανέλαβε μετ' ἀνυπομονησίας.

Ἄλλ' ὅρατιος ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε.

Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν Ὄρατιον μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπυρίζοντας καὶ τὰς παρειὰς κατερούθρους.

— Πόσον εἶνε εὐάρεστον, εἶπε, ν' ἀνήκῃ κανεὶς εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν! Μία πτωχὴ γυνὴ δὲν ἔχει θαλαμηπόλον νὰ τὴν ἐνδύῃ, οὔτε ὑπηρετάς νὰ τοὺς ἀποστέλλῃ, ὅπου ἔχει ἀνάγκην. Τῆ ἀληθεία, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ζῆ τις ἂν δὲν ἔχῃ πέντε χιλιάδων λιρῶν ἐτήσιον εἰσόδημα.

Ἄλλ' ὅρατιος ἐπανῆλθε κρατῶν ἐργόχειρόν τι.

Τὸ ἔλαβεν αὕτη μετ' ἀλαζονικῆς χά-

ριτος καὶ τὸν προσέταξε νὰ τῆ φέρῃ ὑποπόδιόν τι.

Ἄλλ' ὅρατιος ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἐκείνη ἀμέσως ἀπέριψε μακρὰν τὸ ἐργόχειρον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Ἐσκέφθη, εἶπε, δὲν ἔχω ἀνάγκην τοῦ ἐργοχειρίου μου. Πήγαινε το ἐπάνω.

Ἄλλ' ὅρατιος δὲν ἐξεδήλωσε πλέον τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, ἀλλὰ δὲν ἐνόει ἀπολύτως τίποτε.

Ἄλλ' ὅρατιος, ἦττον ἀγγίχους τοῦ ὑπηρετοῦ, ἐθεώρει τὴν μνηστὴν του καὶ διήνοιγεν ἐκστατικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὑπερμέτρως.

— Πῶς φαίνεσθε σοβαρός, τῷ εἶπεν ἐκείνη ἀνακράξασα μετ' ἀμερίμνου ἐλαφρότητος. Μέμφεσθε τὴν νωθρότητά μου ἴσως; Ὅπως θέλετε! Ἀλλὰ δὲν ἀγαπῶ ν' ἀνέρχωμαι καὶ κατέρχωμαι τὴν κλίμακα. Σημάνατε ἀκόμη.

— Ἀκριβῆ μου Χάρις, εἶπεν ὁ Ὄρατιος σοβαρῶς, εἰσθε εἰς τὰ λογικά σας;

— Ὄλιγον μὲ μέλει! Ἀλλὰ τί; Μήπως εἶνε παραλογισμὸς τὸ νὰ στείλω νὰ μοῦ φέρουν τὸ ἐργόχειρόν μου καὶ κατόπιν νὰ τὸ ἐπιστρέψω πάλιν; Σημάνατε λοιπόν.

Ἄλλ' ὅρατιος τὴν προσέβλεψε χωρὶς νὰ κινήθῃ.

— Χάρις, εἶπε, τί σὰς συνέβη;

— Ἀλλὰ τίποτε, ἀπεκρίθη αὕτη, ὑψοῦσα τοὺς ὄμους. Δέν μοι εἶπετε νὰ λάβω θάρρος;... Θέλετε νὰ σημάνατε ἢ νὰ σημάνω ἐγώ;

Ἄλλ' ὅρατιος ὑπήκουσεν, ἀλλὰ συσπῶν τὰς ὀφρῦς.

Ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τοὺς ὁποίους ψυχοκίνει ἐνστικτικῶς πᾶν ὅ,τι εἶνε καινὸν δι' αὐτούς, ἡ δὲ νέα αὕτη ἔκρηξις ἦτον ἀληθῶς ὄλως νέα δι' αὐτόν.

Πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς τῶν κατελήφθη ὑπὸ συμπαθείας πρὸς ὑπηρετὴν, ὅταν ὁ ὑπομονητικώτατος θεράπων εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Φέρε μου ἀπὸ ἄνω πάλιν τὸ ἐργόχειρόν μου, ἡλλαξα γνώμην.

Καὶ μετὰ τὴν ἀσυνήθη ταύτην δήλωσιν ἐξηπλώθη νωχελῶς ἐπὶ τῶν μαλακῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλίντρου, ἀνακινούσα ἄνω τῆς κεφαλῆς της τολύτην μαλλίνου νήματος καὶ θεωρούσα αὐτὴν ἀμελῶς, ἐνῶ ἠρείδετο ἐπὶ τῶν νώτων.

— Ἐκαμα μίαν παρατήρησιν, Ὄρατιε, εἶπεν, ὅταν ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν τοῦ ἐξεληθόντος ὑπηρετοῦ. Μόνον οἱ ὡς ἡμεῖς ζῶντες ἄνθρωποι ἔχουν καὶ καλοὺς ὑπηρετάς. Τὸ παρετηρήσατε καὶ σεῖς ὡσαύτως; Οὐδὲν ὑπερβαίνει λόγου χάριν τὴν ἀπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ὑπηρετῆς εἰς πτωχὴν οἰκογένειαν θὰ ἦτο αὐθάδης, μία δέ, καὶ ἡ προθυμότερα ὑπηρετριά, θὰ διηπόρει ἐὰν γνωρίζω ἐπὶ τέλους τί ζητῶ.

Ἄλλ' ὅρατιος ἐκόμισε τὸ κέντημα.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Μέρση τὸ ἔλαβεν ἐπιχαρίτως καὶ τὸν ἀπέπεμψεν, ἀφοῦ τὸν πῆχαρίστησεν.

— Εἶδετε τῶρα ἐσχάτως τὴν μητέρα σας, Ὄρατιε; ἠρώτησεν ὀρθομένη αἰφνιδίως, ὅπως ἀρχίσῃ τὸ ἐργόχειρόν της.

— Τὴν εἶδον χθές.

— Ἐννοεῖ, ἐλπίζω, ὅτι δὲν εἶμαι ἀκόμη τόσο καλὰ ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ μεταβῶ καὶ τὴν ἰδῶ. Εἶνε θυμωμένη ἐναντίον μου;

Ὁ Ὀράτιος ἐπανεῦρε τὴν σοβαρότητα τοῦ ἢ πρὸς τὴν μητέρα του φιλοφροσύνη αὐτὴ ἐκολάκευεν ἡδέως τὴν φιλαυτίαν του.

Ἐκαθέσθη καὶ αὐθις πλησίον της ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Νὰ εἶνε θυμωμένη ἐναντίον σας; ὑπέλαβε μειδιῶν. Τὸν ἀντίον σοὶ στέλλει δι' ἐμοῦ τὰς τρυφερωτέρας προσήσεις της. Ἦτοίμασε μάλιστα καὶ ἕν γαμήλιον δῶρον δι' ὑμᾶς.

Ἡ Μέρση ἐφάνη βαθύτατα ἀπασχοληθεῖσα ἐκ τῆς ἐργασίας της καὶ ἔκλινε τοσοῦτον ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου της, ὥστε ὁ Ὀράτιος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βλέπῃ τὴν μορφήν της.

— Καὶ γνωρίζετε τί εἶνε τὸ δῶρον τοῦτο; ἠρώτησεν αὐτὸν χαμηλοφῶνως καὶ ἐν ἀπεριτίτῳ τόνῳ.

— Ὅχι. Γνωρίζω μόνον ὅτι σὰς ἀναμένει. Νὰ υπάγω νὰ τὸ ζητήσω σήμερον;

Ἐκεῖνη οὔτε ἐδέχθη οὔτε ἠρνήθη τὴν προσφορὰν του... ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της μετὰ πλείονος ἢ ἄλλοτε προσηλώσεως.

— Ἐχω περισσότερον ἢ ὅσον χρειάζομαι καιρὸν νὰ τὸ πράξω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀράτιος, δύναμαι νὰ υπάγω πρὸ τοῦ γεύματος.

Ἐκεῖνη οὔτε ἐφάνη περισσότερον προσέξασα οὔτε κἂν ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἡ μήτηρ σας εἶνε πολὺ ἀγαθὴ πρὸς ἐμέ, εἶπεν ἀποτόμως. Ἐσκέφθη ποτὲ μὴ τυχὸν δὲν με κρίνῃ ἰκανὴν διὰ σύζυγόν σας.

Ὁ Ὀράτιος ὑπεμειδίασεν αὐταρέσκως. Ἡ φιλαυτία του ἔτι εὐαρεστότερον ἐκολακεύετο.

— Ὅποια τρέλλα! ἀνέκραξεν. Εἶσθε, ἀκριβῆ μου συγγενῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρῦ, ὥστε ἡ οἰκογένειά σας εἶνε σχεδὸν ἰσότιμος τῆς ἰδικῆς μας.

— Σχεδόν; ἐπανελάθε. Μόνον σχεδόν; Ἡ εὐδιαθεσία ἀμέσως ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ Ὀρατίου.

Τὸ ζήτημα τῆς οἰκογενείας του ἦτο, κατ' αὐτόν, πολὺ σεβαστότερον ἢ ὅσον ἐτίθετο ὑπὸ συζήτησιν, καὶ τῷ ἀπήρεσκε πᾶς περὶ αὐτοῦ ἐλαφρολόγος χαριεντισμός.

Σκιὰ ὑπερηφανείας ἤρχιζε νὰ ἀναφανινηταί εἰς τὸ ἦθος του.

Ἐφαίνετο ὡς τις εὐσεβής, ἔτοιμος τὴν κυριακὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐκκλησίαν.

— Ἡ οἰκογένειά μας εἶπεν, ἀναδράμει ἐκ τοῦ πατρὸς μου εἰς τοὺς Σάξωνας καὶ ἐκ τῆς μητρὸς μου εἰς τοὺς Νορμανδοὺς. Ἡ οἰκογένεια τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶνε ἐπίσης ἀρχαία οἰκογένεια... ἀφ' ἐαυτῆς μόνον.

Ἡ Μέρση ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ κέντημά της καὶ προσέβλεψε τὸν Ὀράτιον ἀσκαρδαμυκτεῖ, ἀποδίδουσα ἀσυνήθη σημασίαν εἰς ὅ,τι ἔμελλε νὰ εἶπῃ.

— Ἐὰν δὲν ἤμην συγγενῆς τῆς Λαί-

δης Ζάνετ; ἠρώτησε, θὰ ἐσκέπτεσθε ποτὲ νὰ με νυμφευθῆτε;

— Πρὸς τί ἡ ἐρώτησις αὕτη, λατρευτῆ μου;... Εἶσθε συγγενῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ...

Ἄλλ' ἐκεῖνη δὲν τῷ ἐπέτρεψε τὴν ὑπεκφυγὴν ταύτην.

— Ὑποθέσατε ὅτι δὲν ὑπῆρξα ποτὲ συγγενῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἐπέμεινεν. Ὑποθέσατε ὅτι δὲν ὑπῆρξα ἢ μόνον ἀπλῶς μία ἐντιμὸς κόρη, μὴ κατέχουσα, πλὴν τῶν προτερημάτων μου, οὐδὲν ἕτερον ὅπερ νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Τί θὰ ἔλεγε τότε ἡ μήτηρ σας περὶ τοῦ πρὸς ἐμέ ἔρωτός σας;

Ὁ Ὀράτιος ἠθέλησε καὶ ἐκ δευτέρου νὰ ὑπεκφυγῇ, ἀλλὰ περισφίγγθη στενότατα ὑπὸ τῆς συνομιλητρίας του.

— Ἐρωτῶ διὰ νὰ μοῦ ἀπαντοῦν, εἶπε ξηρῶς. Θὰ συγκατετίθετο ἡ μήτηρ σας νὰ σὰς ἰδῇ νυμφευόμενον πτωχὴν κόρην, ἄνευ οἰκογενείας καὶ μὴ κατέχουσαν οὐδὲν ἕτερον πλὴν τῶν ἀρετῶν της;

Ὁ Ὀράτιος ἐξωθήθη πλέον εἰς τὸ ἀπροχώρητον.

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθητε, ὑπέλαβεν, ἡ μήτηρ μου θὰ ἠρνεῖτο τὴν συγκατάθεσίν της εἰς γάμον, ὡς τὸν περὶ οὗ μοι ὁμιλεῖτε.

— Χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ πόσον ἡ κόρη ἠδύνατο νὰ εἶνε καλὴ;

Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἐνυπῆρχε ποιά τις ὑποκεκρυμμένη πρόκλησις, ποιά τις ἀπειλή.

Ὁ Ὀράτιος ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τούτων καὶ ἀπήνησεν ὑπερηφάνως:

— Ἡ μήτηρ μου θὰ ἐσκέπτετο μόνον τί ὠφείλετο εἰς τὸ ὄνομά μας.

— Καὶ θὰ ἔλεγεν: "Ὅχι";

— Θὰ ἔλεγεν: "Ὅχι".

— Ἀχ!...

Εἰς τὴν ἐκφώνησίν της ταύτην ὑπῆρχε τόσο κρυψίβολος περιφρονητικὴ ὀργή, ὥστε ὁ Ὀράτιος ἐφρικίασεν.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, τί ἔχετε; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Τίποτε! ἀπεκρίθη ἐκεῖνη.

Καὶ ἤρχισε πάλιν τὸ κέντημά της.

Ἐκεῖνος ἐκάθεσθη καὶ αὐθις πλησίον της, θεωρῶν αὐτὴν μετ' ἀγωνίας... διότι ἀπασαί αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες του ἐνέκειντο εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

Ὅσον ἀφῶρα δ' ἐκείνην, ὅποια ἀφροσύνη! Ἐθεώρει λοιπὸν ἀσήμαντόν τι τὸ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην καὶ εὐκλεᾶ οἰκογένειαν, καὶ περὶ τῆς ὁποίας μεθ' ὅλα ταῦτα ὠμίλει πρὸς αὐτὸν μετὰ τόσο δικαίως ὑπερηφανείας;

— ὦ!... ἐσκέπτετο ἡ Μέρση ἀφ' ἑτέρου, ἐὰν δὲν τὸν ἠγάπων!... ἐὰν δὲν εἶχον νὰ σκέπτομαι ἢ μόνον τὴν ἀμάλακτον μητέρα του!...

Ὁ Ὀράτιος ἀνέλαβε τὸν λόγον.

— Μήπως ἀρά γε σὰς δυσηρέστησα; ἠρώτησεν.

Ἐκεῖνη ἐστράφη βραδέως.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΛΟΣ ΣΠΑΝΑΘΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, I. K. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2,20]

«Ἡ Ναζία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν,..... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. K. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 150(160)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῶνα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane..... Δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμῖθ. Δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. N. Βασιλειάδου..... Δρ. 2 (2,20)

«Ἑλληνικὴ» ἔθμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν..... Δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70).

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σὺη..... Δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιού..... λ. 70 (80)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλιῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτῆρος», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λ. 50 [60]

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (δύο κληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)